

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20
0 mm
0
En Nye Vise,
om en Kone, som
gjorde Kærlig med sin
Dreng, og samme Dreng
havde en pige ligemeade;
[etc].

[Troubr.] Trupet i Aaret 1795.

[Versenes Begyndelsesbogstaver
danner Navnet: Karen
Benjamins Datter Frøning].

V box 31:917

En
Nye Bise,

Om en Kone, som gjorde Partie med sin
Dræng, og samme Dræng havde en Bis-
ge iligemaade; Det havde Konen Sore
Syge for, og for den Aarsage tog sig til at
smøre Vigens bedste Klæder med Tjære
og Tran, som Bisen udførlig formelder.

Begynger saaledes

Kom, hør! Jeg vil dig sige.

Nel: En Bise ville vi sunge de.

Thieru]trykt i Aaret 1795.

V-box 31:917

1.
Kom, hor! Jeg vil dig sige:
Hvor det har gaaet til
Her med en Tjenest-Pige,
Som gjort er stort Uheld,
Hun havde Klæder nye,
Som hun sig havde køstet
Og kjøbt i Tronhjæns-Bye?

2.
Ah, disse Klæder ere
Saa skammelig besmurt
Af blandet Tran og Tjære;
Men hvem har dette gjort?
Jeg dig det sige vil,
Vend du kun hid dit Øre
Og hør saa nøje til.

3.
Rart er det nu at høre,
At det blir aabenbart
Hvem saadan Strager gjøre,
Jeg siger det er rart,
At man kan saa dem frem,
Som saadant ondt bedrive
Og er sig listig Lem.

4.
En ondskabsfulde Qvinde
Det visseligen var,
Som havde ondt i Sinde,
Det blev nu aabenbar;
Hun gift og Kone er
Og af Sortsby' for Drængen;
Hun gjort har det Besvær.

5.
Naar jeg vil rent udsige,
Hvor det har Sammenheng;
Han gaaer og til en Pige
Den samme Lærre Dræng;
Han er en Gærnison
Og seer ud som en Junker
Ja! nær, som en Baron.

6.
Blane alle Folk, hatt ere
Saa bratte og saa spids,
Som Huusbond' vil han være;
Det er hans gangbar Vis
Han haver den Sædvan,
Og gjør med sin Madmoder,
Som han var Huus-Caplan.

7.
En smuk og hødig Pige
Han og bedraget har,
Jeg kan i Sandhed sige:
Han var ret som en Nar;
Han vist var Skyld i det,
At hun paa sine Klæder
Sik den ureene Plæt.

8.

Naar du vil vide nøje,
 Hvad disse Klæder var:
 Et Moers Skjort og en Trøje,
 Som vare nu kostbar,
 Og saa en Trøje nær,
 Som var paa højest Moeden
 Gjort udaf Taberet.

9.

Jeg kan det ej begribe,
 Hvad saadan tænke vil,
 De kommer selv i Knibe,
 Og sætter Penge til,
 Naarl dem det kommer paa
 Men det som er det værste,
 De maage med Skammen gaae.

10.

Af alle de vil være
 Fornemste Høne i Kuro,
 De agter ej andre mere,
 End som den mindste Spuro,
 Saa er' de begge to,
 De skjødter ej andre mere
 End som en skiden Skoe.

11.

Maaskee de endnu tænker,
 At ingen vide det
 At de har ukjendt Rænker,
 Jo vist! vi veed det ret,
 De smitter Egtesæng,
 Hun kaldes her en Hore
 Og han en Horedrang.

12.

Jeg hører nu ej andet,
 End alle dette ved,
 I Byen ogsaa paa Landet.
 De veed ret god Beskeed;
 Jo baade før og nor,
 I Fjeld ogsaa ved Fiære,
 Og alsteds hvor Folk boer.

13.

Nu vil jeg og fortælle:
 Hvor Folk fik vide det,
 Hvem Smurnings - Guud mon være,
 som saa bør kaldes ret,
 Som saadant gjør i Von;
 Han maatt' nu skamsfuld være
 Og staae re. blaae og grøn.

14.

Som Vigen fik at vide,
 Sin Klæder var smurt ind,
 Besmittet paa al Side,
 Hun truet med en Fjind,
 At han skuld man' den frem,
 Og gjør den aabenbare,
 Som er saa ond og stem.

15.

Det gif forbie en Maaned,
 Da kom der did en Fjind;
 Hun blev nu nær forhaanet
 Da, som han kom ind;
 Hun ham strax Penger gav
 For han da skulde tie
 Og ikke sige af.

16.
Alt dette hielvet ikke,
Han gjorde det bekjendt;
Hun gav ham Ol at drikke
Ogsaa en Dram Hiembrændt;
Men dette gavnet ei,
Han sagde det til Paaen,
Ogsaa Løb han sin Bek.

17
Tie kunde han ikke,
Men talte rigtig om,
Hvor han sit kvæet drikke,
Og allsieds, hvor han kom,
Alt hun ham Penger gav,
Og bad ham skulke tie
Og ikke sige af.

18.
Tent ei at Holt nu tie,
Med saadant ond Paasund,
De ikke længe hier,
Men strax i samme Stand
Fortæller det for hver,
Som dennem forekommer,
Ja! langt ifra og nær.

19.
Et Ord seer vilde sige,
Det ogsaa Sandhed er,
Fra Skam kan de ei vige,
Men maae den siede hær,
Hvor de snor sig om,
Og Sæng ogsaa i Sæde,
Og ubi hvort et Rum.

20.
Ret skamsfuld de ei ere,
Som mange tænke kan;
Hun bør mest skamsfuld være,
Hun, som har Egtemand.
Rej! Skam det veed de ei,
O Rej! Den veed de ikke,
De gaaer saa stor og brej.

21.
Galt dette nu vist ere,
For denne listig Lem,
Men det vil blive værre,
Naar Manden kommer hjem;
Endnu han veed det ei,
Han er endnu i Sisset,
At sange Lyr og Sky.

22.
Raad kan hun nu ei have,
Til at undskyldes sig,
O hvor hun det vil lave,
Hun er den visselig,
Og maae den samme vær,
Det hjælper nu ei noget,
Hun bander og hun svar.

23.
Önsket har hun gierne,
At dette var ugiort,
Hun gav bort en Emøskierne
Og Penger Fem Rigs Døt.
Og Dette Skilling til
Til Fanden i sin Lomme,
For han skuld' tie stil?